

Forța stimulatorie a evenimentelor

Am intrat în vară — și am început a o trăi mai intens ca oricând. S-a înverșunat vremea împotriva oamenilor și a construcțiilor. Au căzut uriașe valuri de pleacăie, riurile ieșite din albiu au rupt, au dărimat, au nimicit imense avuții sociale, n-au cruțat nici modestele gospodării din sate. Au distrus ori avariat mari instalații industriale, așezate pe drumul viitorilor sălbatice. Au avut de suferit lăcașuri de artă, școli, cămine de cultură și, iată, pe cheiul bucureștean, altădată cumințe și anonim, al Dimboviței, a avut foarte mult de îndurat un teatru, dintre cele mai harnice și mai renumite, Teatrul „Bulandra“. Pe căi necunoscute, pe care numai apa, în suplețea ei irepresibilă le poate găsi, valurile unei Dimbovițe întunecate au pătruns în subsolul trainic al teatrului și au distrus decoruri și recuzită prețioasă.

Față de incalculabile pierderi ale economiei naționale, față de durerea fizică și morală a țării, fiecare lucru pierdut sau deteriorat pare un detaliu, dar, deopotrivă, fiecare se însumează, ne costă muncă și pricepere, trebuie imediat refăcut și integrat în efortul general de construcție și creație, ce nu trebuie întrerupt nici o clipă.

Aceasta este porunca pe care noi, oamenii teatrului, solidari cu oamenii muncii din toate sectoarele de activitate, ne-o dăm nouă înșine, ca o firească și promptă concluzie a solidarității socialiste. Acesta este comandamentul etic pe care cel mai puternic exemplu viu, exemplul din tragicele împrejurări din iulie, ni l-a dat fără preget, fără cruțare, însuși bărbatul din fruntea țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Ne-au umplut sufletele de căldură și de emoție faptele lui temerare și totuși simple, firești, fapte ale unui tovarăș înțelept și curajos, care nu lasă întâmplările să treacă de la sine, face evidentă și rodnică inițiativa, examinarea și cunoașterea atentă a situațiilor, găsirea rapidă a celor mai bune soluții practice.

Lupta eroică împotriva calamităților, pe care a dat-o poporul român, în frunte, mereu, cu președintele Nicolae Ceaușescu, a impresionat și opinia publică din multe țări străine, a găsit un impresionant ecou în mesajele de compasiune și de sprijin moral trimise de atîția șefi de state și de guverne, sincer mișcați de pierderile suferite de un popor în plin avînt, de un stat pornit cu vigoare pe drumul dezvoltării multilaterale.

În ansamblul acesta de circumstanțe, România socialistă, poporul ei întreg, fiecare din noi la locul lui de muncă și de creație avem datoria morală de a nu uita că o țară nu poate neglijă, nici o clipă și pentru nici un motiv, obiectivele ei majore, planurile ei de progres și bunăstare, de construire a socialismului, de înălțare pe treptele superioare, ce duc la comunism. În mijlocul virtuților, pe grindurile amenințate de viitori, tovarășul

Nicolae Ceaușescu, omul „cu ochii-n veghea patriei deschși“, a indicat în permanență calea de urmat, nu numai pentru zăgăzuirea calamităților naturale, ci și pentru stimularea imediată a muncii, deopotrivă de eroice, prin care trebuie să ștergem urmele catastrofei, să redăm patrimoniului public valori neștirbite, capabile să compenseze și să depășească pierderile atât de dureroase din acel iulie de potopuri.

Are vreun rost să gîndim, să vorbim, despre munca noastră artistică în aceste dramatice circumstanțe? Da! Fără îndoială că da! Teatrul este o puternică armă socială, spectacolele sale sînt și trebuie să fie recreative și stimulatorii, întotdeauna. Chiar dacă un anumit număr de zile și de seri oamenii sînt legați de locul unde-și împlinesc datoria, chiar dacă transporturile sînt trecător afectate, circulația e grea și obositoare, oamenii trebuie să știe că valorile pot fi stăvilite, urgiile pot fi învinse, viața poate fi grăbită să revină la matca ei firească. Artă nu poate, nu trebuie nici în aceste împrejurări să-și piardă locul ei, funcția ei perenă, în simfonia socială. Cu atât mai mult, arta spectacolului, cea mai apropiată de viață, nu-și poate abandona misiunea, niciodată. În teatrul contemporan — în care mai mult și mai adevărat ca oricînd muncitorul este și spectator și erou —, realitatea socială, critica socială, analiza stărilor sociale, în transfigurare artistică plină de poezie și adevăr, se impun de la sine și **OBLIGĂ** pe autori, pe interpreți, mai mult ca oricînd, la unison cu publicul. Chiar dacă nu pot fi aduse pe scenă de îndată, chiar dacă nu-și pot găsi imediat expresia artistică, evenimente ca acestea din vara pe care o trăim găsesc ecoul potrivit în conștiința noastră a tuturor, a celor ce muncim în colectivele teatrului românesc actual. Este un teatru angajat — cu autori, actori, regizori, tehnicieni, ei înșiși angajați politic, etic, în acțiunea de ansamblu a poporului, militanți activi cu armele și valorile lor, cu talentul și priceperea lor, în aceeași mare bătălie pentru construcție și progres social. Orice profesiune din zilele noastre, din sfera activității materiale și spirituale, orice profesionist din artă se află, așa cum reiese din Codul principiilor și normelor muncii și vieții comuniștilor, ale eticii și echității socialiste, în fața unui angajament conștient, într-o poziție de militant lucid și exigent, în orice împrejurare.

Subscriem, din toată inima, la ideea că profesiunile artistice și literare trebuie exercitate în direcțiile și cu exigențele arătate de Programul partidului. Pentru a se forma, în țara noastră, pe aceste frumoase și bogate pămînturi, omul nou, omul însuflețit de noblețea conștiinței socialiste — omul care poate să înfrunte, calm și cu fermitate, urgiile naturale —, noi, oamenii teatrului, trebuie să realizăm spectacole de mare forță politică, de autentică poezie socialistă, de adevărată artă revoluționară, să dăm spectatorilor noștri teatrul pe care-l așteaptă și îl iubesc, deopotrivă cu noi toți.